



Литературно ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ

СЪЮЗ НА ПИСАТЕЛИТЕ
ЗЕМЕДЕЛЦИ В БЪЛГАРИЯ

БЛАГОСЛОВ

Сняг се сипе, Коледо ле,
над поля и над гори,
във огнище, Коледо ле,
бъдник весело гори.

Както свети, Коледо ле,
във огнище пламък злат,
тъй да свети, Коледо ле,
любовта по целий свят.

Както сипе, Коледо ле,
Бог снежинките безспир,
тъй да сипе, Коледо ле,
в къщи добрини и мир,

както рони, Коледо ле,
Господ снег от сивий свод,
тъй да сипе, Коледо ле,
в къщи той имот и плод!

ЗИМЕН СЪН

Зимна вечер губер бял размята,
спи ми, малко зрънце, под земята.

Спи и слушай как незнайни хали
свирят в мрака с ледени кавали.

Не тъгувай ти за ясно лято,
ни за ниви със коси от злато,

не тъгувай, че е заледено
твойто стръгче свежо и зелено!

Спи и слушай, спи и чакай в мрака
да пристигне с блага вест южняка -

и ще видиш как ще тръпнат луди
пак пчелици, птички, пеперуди,

и ще видиш как на кон от злато
пак ще дойде огненото лято.

Асен Разцветников

НОВА ГОДИНА

Новата година
наближава пак.
Бурята стихийна
вън навява сняг.

А при нас е топло -
печката гори.
И изглеждат всички
мили и добри.

В тази питка вкусна,
дето прегоря,
мама скришом пусна
мъничка пара.

Който я открие
в своето парче,
той е късметлия
и добро момче.

Ние с моя батко
ще седим докрай -
ще похапнем сладко
питка и кравай.



Александър Геров



Приятни коледни празници и честита Нова година!

*Уважаеми читатели,
Поздравяваме Ви най-сърдечно с настъпващите
коледни и новогодишни празници!*

Нека са ви честити и весели!

*На вас и вашите семейства пожелаваме крепко
здраве, много сполуки и много късмет през Новата
2016 година!*

*Литературно земеделско знаме
Съюз на писателите земеделци*



ДАРИТЕЛИ

**Отпечатването на този брой
бе финансирано изцяло от
писателя-земеделец Стоян Колдов.**

Още дарения:

Георги Козарев - 30,00 лв.
Цветана Кръстева - 20,00 лв.
Златка Малиганова - 20,00 лв.
Екатерина Дамянова - 20 лв.
Илия Боюклиев - 15,00 лв.
Живка Танчева - 14,00 лв.
Петър Илиев - 14,00 лв.
Йордан Борисов - 10,00 лв.
Златка Толева - 5,00 лв.
Иван Селановски - 5,00 лв.

Благодарим Ви, скъпи приятели!

СРЕЩУ НОВА ГОДИНА

Спи, моя палава сестричке,
спят зайчета, щурци и птички.
След малко тихо през комина
ще дойде Новата година.
И кой каквото си сънува
наяве тя ще му дарува:
на катеричката - бадеми,
на Зайо - моркови големи,
на тебе - кукла за другарче,
на мене - шарено букварче.
Спи, някой идва през комина.
Дали е Новата година?

Леда Милева



СЪНОВИДЕНИЕ

Бялата зима покри със своята пелена всичко навън. Пухкави снежинки хвърчат, гонят се, палави и игриви в танц се въртят. Не след дълго слънцето се показва зад хоризонта и стопи снежинките. Навън рано се стъмни. Ден по ден и Коледната нощ дойде. Още не родила сина си Мария и Йосиф заминават за Витлеем. Не намерили подслон в гостоприемницата, те потърсили такъв извън града в една пещера, където нощно време пастирите затваряли добитъка. Тук Мария родила сина си, повила го в пелена и положила в ясли, където били

привързани осел и вол. Със своето дишане те сгривали божествения Младенец - спасителя на човечеството. Затова, в църквата се пее „Тропар на Рождество Христово“, „Дева днес“ и „Слава во вишних Богу“. Казват, че в Коледната нощ стават чудеса. Вярно е това! А на мене все ми е тъжно. Преди да си легна, с поглед отправен нагоре, молих се на Бог да ми прости греховете и да ми изпрати здраве, късмет, сполука, хубави и добри неща, за да преборя мъката.

Прекръстих се и си легнах да спя. Незнайно как Музата разбрала, лекичко и тихо отворила вратата и изненадващо дошла и влязла при мене в стаята. Видях я и прошепнах: „Музо моя, добре ми дошла!“

И сън прекрасен сънувах в нощта. Дочух глас, който ми нашепна: „Не плачи за братя мили, за майка и баща! Ти не си сама. От сега нататък, в радост и тъга, аз ще бъда твоята сестра“.

Благодаря ти, Боже, за това Съновидение, което пробуди моята душа! Косите мои погали и от очите ми замечтани, сълзите изтрий. На жадни устни „Не вода“, а тиха ласка и слънчева усмивка ти донеси. Разпали нежни чувства в женската ми гръд!

„Музо моя, ти наистина си моята сестра“. Щастлива съм с тебе сега. Ето, аз вярвам в чудеса, вярвай те и вие! Не искам да съм „птиче в клетка“, искам на воля да пея и свободно да живея.

Затова, лети моя песен, огласяй простора небесен и докосни всички човешки сърца!

Дора Манчева

ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!

**С пожелание за здраве и
незабрана
на всичко написано...**

**Петко Огойски - 1 ноември
Кирил Назъров - 2 ноември
Иван Цветков - 3 ноември
Георги Козарев - 6 ноември
Цоньо Неделкин - 16 ноември
Тодор Цанев - 11 декември**

ЗАВЕТНО

От дете си нося в съне и попътно, изначално моя и моя досмъртно, една тръпна жажда, тайна, съкровена на Балкана роден в пазвата зелена сред сестри и братя, усмирен да легна на духи ми скръбен в люлката последна!..

Спящата ми мака в сън да ме оплаче, смъртом като срещне своето сираче, слънцето планинско, над Алмаш изгряло, сутрин да пробужда сърцето заспало, привет да ми праща Войкина могила от да изтръгне непонятна сила:

С вятър вест да вестне вихром из лъките, думи да разстненат околвърст в горите, на словото мое най-свидните звуци, да обдарят моите внуци и правнуци, -от дете невръстно до старец столетен, духом да даземат моя стих заветен, мене да приспомнят със синовна мисъл: **за какво живял съм, и думал, и писал!..**

Петко Огойски

НА ГРОБА НА БАЩА МИ

В ръка с мотика или сърп - запомнил съм те сред нивята. Превиваше по цял ден гръб, но само над земята свята.

Земята бедна на Огражден бе цял живот от теб орана. В браздите сееше и зов за раждане... Днес гробът ти е нейна рана!

Над гроба твой орел се вие, а сянката му ти е кръст. Защо не може да те скрие ни черна пръст, ни бурен гъст?

Оставаш в храст, тревичка, цвете и в оня изкласил ечмен... Оставаш в мрака да ми светиш чрез огъня запалил в мен!

Кирил Назъров

КРЪГОЗОР

Все по-тесен става кръгозорът, който е пред моите очи. Другарувам с все по-малко хора и че остарявам по-личи.

Ала не изпитвам болка тежка, нито се с илюзии теша - всяка днешна загуба и грешка срещам със усмихната душа.

Но боли ме много, че без вяра и без устрем минах своя ден, че живях години по сценарий, който друг бе съчинил за мен...



Цоньо Неделкин

ОБИЧ ДНЕС Е НУЖНА

Човешка обич днес е нужна и Нов- човешки светоглед. Живот възвишеност задружна, а не живот съсипан, блед.

Да няма глад и немотия и ненаситни същества, да няма Зло и Мърсотия край нас с отровни вещества.

Да грее слънце на лицата далеч от грях и тъпота, да бди над всички Добротата за да диша щастие света.

В култ да издигнем Добротата, за да стане Рай Земята.

Харалан Недев

ПРИ НАС ЩЕ ДОЙДЕ РАДОСТТА

Едно ме мъчи ден и нощ: съмнението, страховете, че днес човекът носи оц жестокостта на зверовете, че и в усмивката си той изкусно крий недъга свой.

Хуманност? Не! Човек е зъл! Човек с кратуната си куха измисли страшния пъкъл. Тогаз протести се не чува, а днес - след толкоз векове - все зидат нови зидове.

Но ти, безумецо, недей! Не бързай да петниш прогреса, а с утрешния ден разсей таз скръбна тягостна завеса и виж - ще има на света и радости и красота.

Когато морските вълни задвижат нови свръхмотори, когато слънчеви лъчи прегреят снежните простори, тогаз и полюсите, знай, ще са прекрасен земен рай.

А тая страшна топлина, топяща бездни и вулкани, а тия атомни ядра - невидимите великани, не ще ли вкарат най-подир човека груб в безкраен пир?

Повярвай, всеки идващ ден ни носи нова изненада. Ей днешният живот сразен веч вдигна своята блокада. Откраднаха ни младостта, но вече идва радостта.

Тодор Цанев

НА ТЕБ, ПАРИЖ - 13.11.2015



Париж... Париж обагрен с к... Прокобно кървав химн звучи... И златна есен листи рони, и хладни есенни лъчи.

О, кобен час!.. Невинни хора... Стотици жертви на терора. Днес с болка Франция скърби, обляна с горестни сълзи!

Скърби светът!.. Скърбят: ЗЕМЯ, НЕБЕ... и ШИР! И черен креп покри - „NOTR DAME DE PARIS”

А Сена червеней... И слънцето печално гледа, природата немей „Дали терорът е ПОБЕДА!”

Иван Селановски

СВЕТЪТ Е НАШ

Светът това съм аз, това си ти, подмятани от вихрите вълни, с изгубен бряг, със скършени мечти, но с дух и обич в най-жестоки дни.

Мой свят, - и грозен, и красив, за мен ти беше щедър рай и ад. Ще те накича с моето сърце щастлив, като със най-вълшебен цвят!

Защото, вярно, страдах в теб, но никога не ми изневери. И аз ще те обичам любещ и свиреп, в живота си залазващ, и в смъртта дори!

Пенко Керемидчиев

С ТЪНКО ЧУВСТВО ЗА ХУМОР

Наскоро излезе от печат първата книга с разкази „Магарета ли сме?” на Иван Цветков от с. Тишевица, Врачанско. В село Зверино се състоя премиерата на книгата, която бе представена с проникновено слово на писателя Цветко Стеев, който живее в същото село.

Освен членовете на Художественотворчески клуб „Ковачница” - с. Игнатица, на творческата среща присъстваха представители на приятелските литературни клубове от гр. Елин Пелин и с. Искрец, Софийско. На нашите читатели представяме един разказ от книгата.

ЛЗЗ

КОЙ СЕ Е ЗАТРИЛ?

Многогласен хор от щурчета озвучаваше топлата септемврийска вечер. Пълната луна се показваше над Странъето, но като че не бързаше да тръгне по небето искаше й се още да послуша вълшебните звуци на опиянените от щастие живинки. Те живееха за мига и не мислеха какво ще се случи с нейно величество Природата в следващите месеци, за разлика от селянинът, който трябваше да полага кървав труд, да трупа, да има, пък като дойде зимата ей, тогава, гледай ти, живот! Ще се преточва виното, туршията, зелето, ще се грее ракията, ще се почнат седенките с комшилка до късно и приказки, приказки, нямат край.

По разбития път се дочу ритмично почукване на тояжка и влачене на галоши. Баба Мара бързаше и не се впечатляваше от песента на щурците. Тя водеше разговор с някого, когото го нямаше: „Бре, къде се дена тоа човек?... Я, гледай, кой заман стана, него го нема и нема. Какво ли са е случило, къде ли са е затрил, та да ода, да го дира посред нощите?!”

Щурчетата явно не разбраха за какво става въпрос, пък и да бяха разбрали, какво биха помогнали, тъй де: „Който си има брада да си търси гребен!”

Баба Мара ясно беше стигнала до първата стратегическа спирка и отпуши глас:

- Дека си, бре-е-е-й?!...

От близката гора изпищя учулица:

- У-лу-лу-лууу!...

- Нецо-у-у-у!...

- Дека си, бре-е-е-й?!...

Чулулицата пак зловещо отвърна:

- У-лу-лу-лууу!...

В този момент в тъмнината прозвуча дрезгав понаправен глас:

- Тука съм, ма!... Какво си знала, та да са смеат ората!...

- Ти си тука, ама оти си тука? Ами стоката дека е? Ора дождат дома и сакат млеко да си купат, а я не знам какво да им реча.

- Айде, поождай, да си одим, ще ти разправа сичко сопна й се мъжът й, приближил я.



Тръгнаха и дядо Нецо зараказва:

- Откарах ги горе на Градешни дел. Там Гошо горския ми беше нарезал дръвца, нали му орах градината полецем. Та..., рекох да ги изнеса от гота, да ги нареда, та да са по-лесни за возене. Носих, носих, па опрех на един камък и рекох да седна, да отпочина. Погледнах компиралнико на Петко и го гледам нецо са щура там, май ще почват да вадат компиро. Викнах му, он довтаса. Развързааме торбите, апнахме, понадигнахме шишетата, после он си отиде, а я посегнах да си опна малко гърбината и сам заспал. Кога са сабудих нема и помен от тумбаци само кучето лежи на торбата, дояло какво е останало, лежи и ма гледа мило, драго, сякаш ми вика: „Благодарско!” Кърпельосах го със секирчето, оно изквича и побегна къде село. Рипнах да ги дира, мамка им тумбаци! Обиколих тупраците, стигнах чак до Чъртеж, тиках, виках нема ги и нема... Па зе да се стъминя и рекох да са прибирам. Отбих са тука при комшиите, да им кажа на ората, ако ги видат заран, като одат със стоката нагоре, да ги свият при нийните или да ми пратат абер по некой. Па пийме по едни уста рекия, па рекох, че нема каде да бързам, па надигнааме пак шишето, после потретийме и така...

На другия ден, привечер, целият бюлюк, самичък, тържествено се прибираше. Най-напред вървеше кучето Мечо, като знаменосец накеркеленил опашка, следваха го козите, после овчата група и накрая, в облак и пепел, бавно крачеше вечерашен, натоварен до небето самар, магаричата Марта, а от дядо Нецо, който беше излязъл рано сутринта да продължи издирването и помен нямаше. Сигурно още ги търсеше...

Като чу приближаващите кошарата звънци, баба Мара надникна от малите врата на къщата и рече:

- Е-е-е, дръто, дръто, не се е затрила стоката ама ти май си се затрил.

Иван Цветков

КНИГА ПАМЕТ

За първи път историята на Козлодуй и околните селища е обект на сериозно и задълбочено проучване. Авторът на обемния труд „Козлодуй и Козлодуйския край от античността до днес“, Николай Пачев в стремежа си да изчерпи историческия материал, добросъвестно го е подредил хронологично, търсейки ракурс към значимите белези на историческото развитие през вековете не само в местен, но и в национален мащаб. Подобно мащабно изследване предполага големи трудности и усилия около събирането на фактологическия материал. И затова заслужава адмирация самоотвержената работа на автора и съпричастността му към народната съдба през две бурни и тревожни епохи.

Читателят ще бъде привлечен не само от респектиращото съдържание на книгата, но и от философската стратегия на историка Николай Пачев при тълкуването на събития, дела, действия на хора оставили трайни следи в общественото, политическо и икономическо развитие на града /тогава село/ Козлодуй, на селищата от Оряховска околия и цялата страна.

В съдържанието на книгата „Козлодуй и Козлодуйския край от античността до днес“ просветват искри от времето преди Христа, трагичните отблясъци на Възраждането и революционните борби за национално освобождение от турско робство. И апогеят им, увенчан с величавият подвиг на Христо Ботев и неговата славна чета. Пристрастието на автора към самоотвержения подвиг на гениалния поет и революционер е разбираемо. Стъпването на Войводата и четниците му на Козлодуйския бряг, за да се притекат на помощ на въстаналите техни братя през април 1876 г. записва за винаги името на Козлодуй в анализите на българската история.

Подробно и аргументирано Николай Пачев проследява събития и дати оставили траен отпечатък в края на 18 и началото на 20 век. Вместо сбъждане на националните идеали завещани от Левски - на борците революционери и просветители, жертвали живота и имота си в името на свободата, страната ни е разтърсвана от недостойни политически интриги и игри, нечестна подмолна котерийна борба в надпреварата за власт и пари. Този дял от книгата е проучен обстойно и анализиран в контекста на реалната картина на обществено-политическия живот у нас.

Безспорен е приносът на автора за професионалното осветляване на следосвобожденската епоха сложна, конфликтна, с драматични последици за националното, обществено и икономическо развитие както на Козлодуй и селищата около него, така и на младата ни държава, и най-вече на Северозападна България. Между редовете на документалния текст се усеща емоционалното гражданско и родолюбиво отношение на Николай Пачев към заслужилите за градежа на новоосвободената ни страна люде. Усеща се и горчивината на нароилите се предатели и гешефтери, липсата на каквато и да е демокрация, бруталните предизборни битки и фалшификации. Липсата на морал, потъпкване на народната воля, унижението и пословичното обединяване на селските хора. Принос на автора е и откриването на първоизточници, които по една или друга причина, са оставали неизвестни досега.

На фона на мрачната политическа картина, ярко са открити имена на достойни български мъже и жени, обществени просветни деятели, обикновени хора на труда от Козлодуй и околностите, и от град Оряхово, тогава околийски център. Син на потомствен земеделец и привърженик на земеделската партия на Александър Стамболийски, Николай Пачев открито изразява принадлежността си към идеите на земеделската партия на Стамболийски, възхитата си от морала и политически качества на земеделския водач. Позицията му е защитена не само теоретично, но и с факти и документи за стореното в името на народа по време на управлението на земеделската партия. Също и жестокият погром над нея, зверските убийства по време на деветоюнските и септемврийски събития през 1923 година.

И още нещо. Николай Пачев е успял да отсее значимото и определящото за родния си Козлодуй, за жителите му в края на 19 и целия 20 век. И до днес. Да направи вярна и точна характеристика не само на живота в Козлодуй, а и на отношенията между румънци и българи, съпричастието на жителите на крайдунавските румънски селища към национално-освободителните борби.

Книгата „Козлодуй и Козлодуйския край от античността до днес“ се явява и като следствие на житейските и професионални познания и натрупвания на автора. Те са и в основата на компетентното процедиране и анализиране на познати и непознати досега исторически факти, явления и личности, съпътстващи формиращата се и с външно влияние местна история, а оттам и национална история.

Така се стича живота на Николай Пачев от детството до зрялата му възраст че той познава в детайли трагиката на събитията от втората половина на 20 век. Въз основа на преживяното, на реално случващото се в този отрязък от време, са изградени и позициите му нравствени, патриотични, обществено-политически. Всъщност цялата неподправена истина за извращенията на комунистическото управление в края на 40-те и 50-те години на миналия век.

Мащабната по размер и документален материал книга „Козлодуй и Козлодуйския край от античността до днес“ е и закономерен резултат от професионалната подготовка на автора, на житейско-философските му възгледи на родолюбец и достоен син на родния Козлодуй.

Историческите проучвания на Николай Пачев са ярка синтезирана картина на две епохи, очертана вещо и оживена от мъдрия му поглед, съсредоточен върху градивната или разрушителна сила на фактите и явленията, залегнали в основата на нашето държавно устройство.

Съдържанието ѝ е ясно и точно. Книгата можем да определим и като своеобразна историческа сага за съществуването и развитието от древността до днес на Козлодуй и селата около него. За достойните /и недостойни/ жители родолюбци и трудолюбци. За предателите и отцугателите, но преди всичко за достойните българи. За климата на времето и българския, в частност, козлодуйския начин на живот. Книгата не е локално изследване, не и местно явление. Тя е неразделна част от нашата многолетна, страдална българска история от нине и до днес.

Академик Благвеста Касабова



МОЯТ ПЪТ

Не съм воювал със бердана
и сабя Ботевска въртял,
но на Околчица в Балкана
сълзи проливал съм от жал.

Осеях моя път с балади,
от Добруджа до Три уши.
И бях на Янини грамади
със свещ за братските души.

След мен вървяха злобни псета
разстрелваха ме всеки ден.
Изправях се и с лъвска чета
вървях, от Юди неспразен.

Йордан Борисов

ЗИМНА НОЩ

Зимна нощ, тишина и мрак,
тъмно покривало ме обгръща.
Денят изчезва нощен похлупак,
в тънка люлка ме сънят полюшва.

А луната, жетварка с остър сърп,
жъне звездопада неуморно.
Небето бяло е превило гръб,
потупва облачета безпризорни.

Пеперуди скачат от небето
и земята нежно те целуват
звездици с душата на детето
докато се буйно налудуват.

Милка Пешева

ВСИЧКО Е ВЪЛШЕБНО

Едва изцелена от твоите очи
захапвам ябълката на живота-
червено-жълта, прясно-гнила
от спомен, болка и лъжи
сладнее ми и ми горчи,
далече си от мене
и цялата земя прилича на пустиня.
Аз пътник съм
и жаждата за обич
превърщам в къс небе
разтварям си очите в него,
мълча...
и всичко е вълшебно.

Вяра Дамянова

ВЪРВИ СИ ЗЛО

Върви си зло
от този свят!
Върви си!
Вземи си всичките творения,
лукавите изобретения...
Върви си с мир,
върви си!
Лек не намери тука,
сееш мамо мъка...
И това не е победа
невинни да убиваш и рушиш,
демократията да душиш,
влюбено в тираничното си същество...
Тръгни си сатанинско божество...

Разрухата и болката, и съсипните
не носят плод,
ни щастие за тебе -
робският хомот...
Истината е във Добрината
и растежа на стеблата
от нейната хуманност тук засети
и нейно продължение,
дори за тебе, зло, спасение...

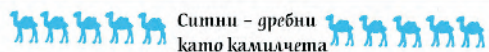
Напразно чакаш смесвайки боите...
Затваряш си завинаги вратите
на райските вселения
и твоите изобретения
не са равни на тези на Твореца.
Бялото ще си остане бяло
търсено, желано, мило,
със страх, погнуса никой не дарило...
Върви си зло!

Маргарита Нешкова

НЕБЕТО Е ЗЕЛЕНО

Сънувам, че летя.
Високо и злачно.
Сенките на звездите
тичат край мен
докосват ме -
като дъжд,
като мъгла,
тишина.
Може би не сънувам. Летя.
Докосват ме
облаци
и птици.
Небето е под мен.
Греша,
това са твоите
зеници.
Времето ме
задави, хълцам,
преглъщам миговете
на годините.
Падам -
в утробата на тревата...
и боли зелено.
Небето е зелено.
Не сънувам. Не летя.
Това са твоите очи -
в зелено плачат.

Габриела Цанева



ЧУДО

Знаеш ли мамо, знаеш ли мамо,
какво е чудо станало само
в твоето родно село някога голямо!
Новата кметица съобщила:
„Данък за в двора градинка!“
На дядо и баба на село
да им е яка гърбинка -
ще отглеждат с пот на чело
зеленчуци за двамина!
Дядо за утеха отзарана
сварил си ракийка във казана.
Но кметицата му каза: „Пардон,
За казана данък има по закон!“
Тъй пенсийките им „големи“ на двамина
за данъци отишла до стотинка!

Георги Козарев

РАДИО ЕРЕВАН

Попитали радио Ереван:
- Защо напоследък в някои електронни
новинарски емисии говорителки се явяват в
тенис-спортно или дори в полуспор(т)но
облекло?
Радио Ереван отговорило:
- Защото в много български медии
преобладават и властват жени, които са
супер пристрастни на нови модни течения...

Ани Калчева и дядо й Танас Личев

ОЩЕ ЗА БЕНЗИНА

-И я че зина
за бензина -
шофьор от Шопско коментира, -
че тези дето контролират
редовно вземат си процентите!

Бодил Розин

ДЕКЕМВРИЙСКИ ЕТЮД

Навън е красота! Играят
снежинки като пеперуди,
а във директорската стая
една дружина пак се труди!
Началници, икономисти
умуват смятат и чертаят
върху карираните листи
чрез фокусите на калема
се мъчат да решат проблема:
изпълнен е планът в момента -
деведесет и шест процента,
а трябва, примерно, да стане -
към сто и два и три процента,
та всеки премийка да хване...
Затуй не ги интересува,
защо и как снежинките танцуват
а мислят, смятат, съчиняват -
плана усърдно „изпълняват“.
Но става чудо: оживяват
моливи, гуми, листи, Елки-
като снежинки заиграват
върху бюра и етажерки.
Директорът ядосан скача:
„Провал на нашата задача!!?“
и спуска щора подир щора
и сменя той за миг декора...
Едва ли някой ще узнае
на тоз етюд какъв е краят...

Христо Ангелов

拍韧 叛罄罄 呐

篷扇... 央 慶忤 饕餮 饕 蝠铍铍蚰蚰,
螫 腓蛄蚰, 潜驿 铍 饕纤脰腮 腓糖 ..
蚰 犏 溲 皱 罄 犏 罍 饕 襦 蚰 腓 蚰
玕戾溲膏 玕 饕 痲 溲 蚰 饕 糗 糗 纣
青豚蚰 罄 算 桷 捩 括 绵 汜 痲 铍 眈 丑 汨
饕 棹 蚰, 铍 忤 蚰 疋 豕 豚 蚰 罍 祛 叮 屨 蚰
皱 铍 籽 踵 铍 ㄩ 邃 磔 忤 蚰 籽 沐 梳
铍 蚰 忤 踵 捏 踵 腓 玕 蚰 溲 汨 铍 枝 溲
溲 脰 溲 脰
皖 蛸 卞 磔 糖 口 桷 枝 溲 . 溲 犏 口 桷 蛸,
咳 牝 痲 溲 玕 饕 蚰 螫 痲 罍 蚰 罍
罄 汶 罍 脰 铍 枝 龕 溲 避 罍 痲 捏 罍 蚰 蚰
玕 铍 疽 罍 蚰 湾 铍 罄 耜 铍 饕 铍
磔 脰 蚰 犏 罄 皱 犏 豕 罍 咳 籽 屨 罄
溲 罄 饕 襦 蚰 腓 蚰 玕 戾 溲 膏
蚰 蹴 梓 罍 蚰 螫 蝠 膏 龕 罄 髓 蚰 痲 蝮 痲
玕 戾 溲 脰 蚰 玕 曩 / 咳 牝 阻 蚰 蚰
玕 曩, 襦 祛 玕 鞞 脰 戾 皱 蚰 桷 溲 溲
溲 饕 尻 痲 稍 糖 桴 铍 痲 痕 . 埋 尻 鞞 軋
磔 饕 铍 玕 瞪 微 铍 蚰 罄 饕 膏 罍 铍
稊 铍 铍 脰 糖 蚰 罄 蚰 玷 溲 罍 溲 籽 耜 筐
鞞 溲 稍 咳 牝 痲 蚰 蚰, 蚰 咳 鲨 麴 蚰
桷 磔 皱 漕 蚰 噤 玕 罍 罄 眈 铍 铍
罄 糖 龕 罄 严 犏 伺 龕 鞞 铍
饕 桷 蚰 蚰 蚰 磔 皱 饕 膏 罍 蛸 罍
罍 豕 鞞 麟 罍 稍 忤 铍 籽 煮 铍 梓 罍,
溲 筱 饕 铍 蚰 罍 襦 祛 溲 痲
玕 戾 溲 脰 蚰 螫 痲 蝮 蚰 矧 腓 罍
膻 微 脰 枝 糖 龕 邃 桷 糖 枝 罄 忤 咳
戾 驺 躅 痲 蚰, 鞞 蚰 磔 皱 铍 铍 噤 铍 龕 蛸
罄 避 蚰 龕 铍 灼 口 铍 糖 痲 罄 罄 磔 醴 糖
膻 溲, 龕 蛸 罄 铍 鬣 龕 豕 鞞 豕 龕
铍 腓 卞 磔 醴 糖 罍 螫 溲 犏 籽 糖 屨 央 邃
磔 溲 溲 罍 蚰 蚰 饕 邃 皱 溲 蚰 罄 溲
深 疋 口 令 痲 耦 耜 铍 铍 籽 蛸
痲 玕 脰 溲 蚰 蚰 饕 糖 糖 驛 忤 罄
鞞 痲 龕 龕 豕 咳 蛸 膻, 咳 牝 罄
铍 溲 脰 蚰 饕 襦 蚰 腓 - 玕 戾 溲 膏
桷 溲 溲 龕 蚰 饕 糖 溲 溲 罍 蚰 蚰 鞞 桷
饕 铍 邃 罍 蚰 纣 蚰 蚰 蚰 蚰 腓
饕 醴 蚰 蚰 腓, 饕 罍 桷 鞞 玕 戾 溲 膏
铍 豚 蚰 糖 痲 罄. 皖 忤 皱 铍 脰 枝
噤 罍 膏 漕 蚰 噤 祗 徕 狷 溲 蛸
痲 玕 桷 桷, 磔 铍 醴 蚰 磔 蛸 罄 脰 罄 腓
痲 珞 脰 罍 邃 桷 铍 簾 桷 徕 饕 桷 蛸
饕 邃 膻 龕 龕 豕 祗 罄 饕 桷 溲 狷 溲
铍 罍 罍 罍 饕 铍 蚰 蚰 蚰 腿 呐 遗 巳 屠
蛸 5 . 橡 桷 徕 痲 汶 罍 罍 玕 鞞 微 痲 磔
罄 饕 铍 玕 邃 罍 纣 邃 糖 卞 玕
桷 溲 卞 磔 祗, 桷 罍 脰 忤 脰 瞪 蛸 祛 犏
溲 饕 罍 蚰 1 漕 5 糖 铍 铍 忤 痲 龕, 咳 蛸
玕 鞞 蚰 饕 5 脰 卞 罄 糖 痲 龕 蛸, 咳 牝
饕 铍 漕 10 糖 痲 龕 蛸, 饕 罄 蚰 罍 罄.
朽 玕 桷 皱, 饕 桷 罍 皱 溲 痲 龕, 咳 蛸
咳 牝 瞪 蛸 蚰 蚰, 蚰 咳 溲 痲 蚰 腓 蚰 祛 汜
溲 饕 膻 鬣 徕 项 豚 蚰 尻 玕 祛 痲 铍
鞞 桷 罍 桷 罍 龕 罄 罍 罍 蚰, 鞞 蛸 襦
饕 罍 蚰 蚰 饕 铍 蚰
填 犏 微 罄 忤 脰 管 蚰 徕 耜 邃 卞 蚰
蛸 罍 铍 溲 避 龕 痲 饕 桷 罍 磔 罄 脰 忤

男烂 兹依遗巳,

През следващата 2016-а година вестник „ЛИТЕРАТУРНО
ЗЕМЕДЕЛСКО ЗНАМЕ“ ще продължи да излиза както до
сега един брой на два месеца. Както знаете издаването му се
финансира изцяло от дарения.
橡 慧 铍 桷 蚰 纣 2015- 溲 溲 罄 枝 糖 龕 犏
笱 罍 梓 疋 蚰 痲 袜 卞 戾 皱, 罍 饕 慧 2016-
溲 溲 罄 犏 罄 犏 豚 蚰 蚰 溲 溲 罍 罍
罄 痲 稍 铍 饕 枝 罍. 青 蛸 卞 痲 蚰 曩 罄 卞
饕 脰 铍 卞 溲 罄 玕 戾 溲 膏 饕 蚰 腓

ЕЛЕГАНТНО УБИЙСТВО

Преди дни президентът Плевнелиев връчи високо
отличие на г-жа Мозер. Поводът беше изразен в общи
линии и така и не разбрах какви са заслугите. Може би
е открила нова планета или за втори път откива
Америка. Според нейните думи по телевизията, за
наградата ѝ се е говорело още по времето, когато Гоце
бе президент. Каква пародия! Комунистът Г.
Първанов, два мандата президент, подготвил
наградата за дъщерята на Гемето, когото комунистите
търсеха преди години под дърво и камък, за да го
убият.

Ясно, след като бяха ликвидирани
Демократическата партия на Стефан Савов,
Радикалната на Елка Константинова,
Социалдемократическата на П. Дертлиев, беше дошъл
редът на БЗНС. За това си деяние Господжата заслужава
да ѝ дадат комунистите 2 ордена. Та нали тя, с помощта
на бивши сътрудници на ДС, спретна извънреден
конгрес, въпреки молбите и изявленията на
тогавашният гл. секретар Г. Пинчев, че е готов да
отстъпи мястото на нея, стига да не провежда този
разделителен, неуставно подготвен конгрес. Не
последва съгласие, вероятно под чуждо командване.
Така след конгреса последва голямото разцепление,
което продължи неудържимо. По едно време бяха
станали 14 БЗНС-та. Срам ме беше като кажа, че съм от
БЗНС, да ме питат от кое БЗНС.

От тази заслуга по-голяма накъде!? Ако има още
нещо, то е из секретните досиета, които все някога ще
бъдат открити, но ние с вас, Госпожо, едва ли ще бъдем
живи.

Много по-достойно щеше да бъде ако бяхте
отказали този орден с предложение да бъде определен
посмъртно за секретарката на баща Ви, 25-годишната
студентка Мара Рачева, която не го предаде накъде
отива, за да го заловят и убият. След проведеното
следствие по тергипа на Гешев/още не са били
въведени „демократичните“ Сталинови методи за
водене на разпит, тя е изхвърлена през прозореца с
думите, че е издебнала момента и се е хвърлила с цел да
се самоубие. Репресии не били прилагани по време на
разпита. Но когато близките ѝ я прибират, при
аутопсията докторът записал: „...изкъртени зъби,
изскубани нокти, отрязани пъпки на гърдите,
почупени ребра...“ Тогавашните доктори знаели
добре Хипократовата клетва и не се страхували да
пишат истината.

Всичко това вие го знаете добре, защото засяга
вашето семейство. Вие изпуснахте момента, когато
птичката беше кацнала на рамото ви. Ако бяхте се
отказали от този срамен орден Вие сама щяхте да си
сложите на главата ореола на славата.

А сега какво?! Нищо. Хората дори вече забравиха,
че сте награждавана.

Госпожо Мозер/не мога да Ви наричам Димитрова,
за да не смущавам съня на Гемето/, сега разбирам
колко прозорлив е бил той, когато е говорил пред
емигрантите/което прочетох като изрезка от
американския вестник „Народно земеделско знаме“ /:
„Вие сте млади и ще дочакате свободата в България, аз
едва ли ще изпитам това щастие, но добре запомнете:
на моята дъщеря висок пост в БЗНС не давайте... Тя не
е Гемето!“ Но може би органите на ДС не са мислили
така?!

С този орден така елегантно Ви убиха, Госпожо! В
очите и в душите на хиляди последователи на баща Ви
и на Никола Петков Вие вече не сте дъщерята на
Гемето. Паднахте на нивото на една обикновена
ударнички в кооперацията за обковане на почупени
щайги, портретът на която се мъдри в алеята на
отличниците, та когато минават работниците да се
радват на своите първенци.

Съжалявам за унижението, което Ви сполетя, но
Вие сама си изградихте този образ, Госпожо!

Стоян Колдов

掩瘟控腿

洛 皱 腓 拎 轭 避, 螫 瞪 蛸 罄 鞞 桷 罍
嚙 狍 扬 铍 罍 铍 豚 沐 痲 蚰
铍 汜 龕 玕 蛸 罄 桷 膻 罍 罍
Пробиви в
стената“, представяща оригинални скици на
концлагеристи и сцени от живота в концлагера Белене,
рисувани от баща му, д-р Петър Байчев по време на
престоя му там, се обръща към читателите на в-к
„Литературно земеделско знаме“ с молба да споделят с
него при лични срещи спомените си от лагера Белене и
по възможност да разпознаят неизвестни до момента
лица, рисувани от д-р Петър Байчев. Със съгласието на
събеседниците, срещите могат да бъдат заснети, за да
послужат като основа за създаване на документален
филм.

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

редактори: Габриела Цанева Кирил Назъров технически сътрудник: Маргарита Нешкова предпечат: Г. Цанева	контакти: София, 1000 бул. „Дондуков“ №38; gabrielle@mail.bg	интернет: litzemedelskozname.free.bg litzemedelskozname.blogspot.com litzzname.blog.bg kiril_draguch@abv.bg litzemedelsko_zname@mail.bg
---	--	---